

Dag og en anden i Morgen, have vi andre, som repræsenterer Skatteyderne, det arbejdende Samfund, en Pligt til at sige: Skulle vi i hvert Fald ikke vente? Vi have saa daarlig Raad til at undvære de Penge, skulle vi ikke vente, til vi kunne faa noget nyttigt for Pengene, indtil man viser os noget, som Sagkundskaben selv mener, vi kunne have Nytte af og Brug for! Det er min Grund til ikke at kunne stemme for de foreliggende Forslag.

Skulde jeg karakterisere Stemningen ude paa Landet, den Stemning, den ærede Konseilspræsident forleden Dag syntes nok at ville høre, vilde jeg sige, at vore Bønder ere gennemgaaende Antimilitarister, de forstaa gennemgaaende ikke, hvad man skal bruge dette militære Væsen til, men de sige som saa: Vore Tillidsmænd derinde sige, at vi skulle have det, vi ere vel nødte til af politiske Hensyn at gaa med til det. Hvis vi saa vel at mærke havde Raad til det. Men det, som vil slaa de Herrer, men som vi ikke have Lov til at tale om, er en levende Følelse hos Landbruget, hos det arbejdende Folk af, at de ikke have Raad til Ekstravagancer længere, særlig da det ikke kan bevises, at det overhovedet vil nytte noget.

Om Formue- og Indkomstskatten vil jeg sige, at den frembyder nok en Fordel, men det er en meget lille Fordel. Jeg kunde tænke mig, hvad jeg ogsaa har hørt Venstremænd og for Resten ogsaa Socialdemokrater udtale, at skal der være nogen Mening i Forsvarssagen, skal det være en virkelig Folkesag, men dertil hører, at enhver efter Evne skal bidrage dertil og have en Følelse af Ansvar for, hvordan Pengene gives ud; vi vide jo, at det i hvert Fald er Arbejdet, der skaber alle Værdier. Alt, hvad vi have her i Landet, kommer fra Jorden og skal løftes fra Jorden ved Hjælp af Arbejdet, og det bliver det arbejdende Samfund og Jordbruget, der komme til at betale her, uanset, hvordan man lægger Byrden. Selv om man i første Række lægger den paa andres Skuldre, skulle de paagældende nok vide at skubbe den af sig, saa det bliver det arbejdende Samfund, der kommer til at betale.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Folkeafstemningen kunde jeg nærmest være enig i det almindelige Synspunkt, der kom frem i den ærede Konseilspræsidents Udtalelse derom. Men som Stillingen er nu, kan jeg udmærket godt stemme for Folkeafstemning paa den Motivering, som fremkom forleden Dag fra det ærede Medlem fra Søndervinge (Rasmus Hansen). Men

for øvrigt erkender jeg, at det har meget lidt at sige, ikke alene, hvad jeg, der staar udenfor Partierne, mener og stemmer for, men ogsaa hvordan alle de andre Modstandere af Forslaget stemme. Hvis de Folk, vi dog have staaet nærmest i længere Tid, „de 27“, vedblivende ville holde fast, er det jo ret ligegyldigt, hvad vi andre gøre.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) kom med en Udtalelse i Retning af, at det værste, der endnu var sket, var det, der skete i 1894, da man afskaffede den almindelige Værnepligt. Jeg kan ikke tage Ordet uden ogsaa at berøre dette Spørgsmaal, for jeg erkender, at hvis det var en Ulykke, har jeg haft en væsentlig Skyld deri. Men jeg betragter det som en Ære for mig, at jeg sammen med det ærede Medlem fra Hjørring (Jungersen), med hvem jeg den Gang sad i Hærudvalget, var med dertil. Vi stillede nemlig den absolutte Fordring, at vi vilde have den almindelige Værnepligt afskaffet i dens hidtidige Form, idet vi sagde, at vi ellers ikke naaede den Nedgang i Militærudgifter, vi vilde have. Saa længe Soldatantallet voksede med Befolkningen, voksede de militære Udgifter ogsaa af sig selv. Vi sagde: Det gælder for os om, at de sagkyndige komme til os og sige, at saa mange Soldater have vi Brug for, og dem kunne vi saa gaa med til maaske. Medens vi altsaa i 1894 fik fastslaaet et bestemt Antal Soldater, udskrev man før den Tid alt vaabenført Mandskab, idet de, der ikke kunde bruges ved de specielle Vaaben, gik over til Fodfolket. Det betød altsaa et meget stort Fremskridt, hvad vi fik vedtaget i 1894, og det er det, der har gjort, at Forsvarsministeren med nogen Ret har kunne prale med, at vore Militærudgifter ikke var stegne saa overmaade stærkt i de senere Aar. Hvis den omtalte Bestemmelse ikke var bleven gennemført, vilde vi have haft meget større Udgifter og mange flere Soldater, end vi nu have. Det forundrer mig i allerhøjeste Grad, at flere ærede Ministre ere med til at holde paa, at vi nu igen skulle indføre almindelig Værnepligt. Da vi havde faaet Forliget i 1894 og de Herrer den Gang kom ud til Vælgerne og diskuterede med os, som var Modstandere af Forliget, havde stemt imod det, fremhævede de som en af de største og bedste Ting derved, at de havde afskaffet Princippet: almindelig Værnepligt, fortalte os det omkring paa Møderne — det gælder specielt den højt-